

Fosc. So d'un tro molt potent. I de seguida, el de la pluja que cau, amb insistència, amb força. De tant en tant, al llarg de la conversa hi haurà altres trons, sempre més allunyats i més febles que aquest inicial. I es mantindrà la pluja. Les dues coses minvaran i deixaran de sentir-se poc abans del final de la conversa.

Llum. Interior informal. Algunes cadira. Taula amb ordinador, fulls impresos, llibres i un mòbil. Estufa elèctrica. Mòbil auxiliar.

Una NOIA a l'inici de la joventut rep un HOME a l'inici de la vellesa. Ell no duu paraigua i està xop, empapat.

NOIA: Vostè?

HOME: Sí. T'entretindré una estona.

NOIA: Què hi fa, aquí? (Pausa.) Perdó. Passi. Aquest tro. El cor m'ha saltat com si...

HOME: Un tro, rai. Un tro només..., només és un tro.

NOIA: I vostè ha aparegut. Era com si fos...

HOME: Una aparició inoportuna.

NOIA: Si no porta paraigua. És clar que va calat.

HOME: Ja.

NOIA: Però és que... Si fa hores que... Si no para de ploure... Si tot el dia ha estat igual...

HOME: Tot el dia. No he agafat paraigua. No... Ni me n'he adonat... No n'he agafat.

NOIA: A bots i barrals i no se n'ha adonat?

HOME: El cap... És igual, deixa-ho.

NOIA: Sí, perdoni. Tregui's roba, almenys la més mullada.

HOME: Tant se val.

NOIA: El lloguer del piset era relativament barat i, de calefacció, res. Però l'estufa d'alguna cosa servirà... L'estufa l'assecarà. I a vostè, si s'hi acosta, potser li estalviarà un refredat...

HOME: Se me'n fot. Tant se val, sí, té el jersei.

NOIA: I amb jersei, que estúpida, no me n'adonava! Ni americana, ni abric... I no només plou, a més fa fred... No ho entenc.

HOME: No m'atabalis amb la pulmonia que puc agafar. No hem de parlar d'això.

NOIA: És que... no calia. No hauria d'haver vingut. Em sembla que hauria estat millor...

HOME: Ja, em presento a casa teva sense avisar-te abans. Entesos, és empenyador. I no podia deixar de venir.

NOIA: No, no; no vull dir això, és igual. El que vull dir... No calia que vingués. I menys amb aquest aiguat. Per irritat que estigui no entenc que hagi decidit presentar-se d'aquesta manera... Em podria haver citat a la facultat.

HOME: Corria..., corria massa pressa. I amb la tempesta. Hauries tardat més... que si jo venia directament aquí.

NOIA: Hauríem pogut trobar-nos a un bar, o bé... No ho sé, on vostè hagués volgut.

HOME: Calla, deixa-ho. Entesos? D'una puta vegada. (*Pausa breu.*) Aquesta mena de vocabulari... No esteu acostumats a sentir-me parlar així.

NOIA: Perdoni'm vostè. Si li era més convenient venir aquí, doncs... Encara li ho hauré d'agrair. Amb pluja o sense pluja... Al seu despatx ens haurien sentit o almenys... Vostès, al departament, sempre deixen la porta oberta i algú m'hauria mirat amb llàstima o amb una rialleta i jo hauria passat vergonya. Per què deixen sempre la porta oberta?

HOME: No..., no ho saps? Perquè et vegi tothom que passa. Fa anys hi va haver un problema d'assetjament.

NOIA: Ah.

HOME: Als... als altres departaments ens diuen manítics. Però ho vam passar malament i així estalviem... sospites, suspicàcies..., errors... I acusacions calumnioses.

NOIA: Calumnioses. No se m'havia acudit.

HOME: És més difícil concentrar-te si estàs treballant però...

NOIA: S'ha d'anar amb peus de plom.

HOME: Sí, quina ximpleria.

NOIA: Segui on vulgui.

HOME: I de tota manera... Al meu despatx... Al meu despatx, no. Ni al despatx ni... A la facultat ni pensar-hi. Havia de venir a casa teva per... Per la pressa

i per... (*Pausa.*) Ho havia de fer. I ràpid. Si et molesta que hagi contaminat el teu espai personal... Si et molesta que..., que ho hagi fet doncs... Ho sento, és el que calia fer.

NOIA: Sé per què ha vingut, és clar. Es pot estalviar preliminars i... I pot dir el que hagi de dir, el que hagi decidit dir.

HOME: Sí? Creus que saps per què he vingut.

NOIA: Naturalment. I em sento avergonyida. Ho dic de debò. Però ja està fet.

HOME: Què és el que...? (*Pausa.*) No saps res. (*Pausa breu.*) Res, criatura.

NOIA: Me n'espera una de bona. Vostè m'hauria pogut enviar un mail. No, ha estat pitjor, malgrat el diluvi prefereix dir-m'ho cara a cara.

HOME: Sí, cara a cara. I no hi havia temps, et repeixo. No ens queda..., no em queda... No tinc molt de temps. No...

Pausa.

NOIA: El meu treball. Només em falten..., només faltaven quatre dies per presentar-lo. Les esmenes que vostè em va demanar que fes a la meva presentació i...; sí, arribava a temps. De sobres. Ara què passarà?

HOME: Amb què?

NOIA: Ja ho sap amb què.

HOME: Tens telèfon fix?

NOIA: Com?

HOME: Fix. Telèfon fix.

NOIA: No. Escolti... No serveix de res però encara que sigui inútil i que vostè, a la força, pensi el que deu estar pensant, li vull dir que ho sento, que... Que em sap greu.

HOME: Ja. Entesos. Doncs...

NOIA: A bones hores, oi? Demanar disculpes, excuses... Ho hauria d'haver fet abans i per pròpia iniciativa. Aquestes coses...

HOME: Calla.

NOIA: No servirà de res, ho he dit jo, no cal que m'ho digui vostè. Però m'ho dirà igualment, és clar. Em vaig comportar com una imbècil.

HOME: Només tens el mòbil. I prou.

NOIA: No m'ho faci, això. No em faci esperar. No sé si puc demanar-ho. No ho allargui. Sisplau.

HOME: Què més voldria. I de tota manera... Sense voler ho estic intentant. (*Pausa breu.*) El mòbil i prou.

NOIA: Sí. No tinc telèfon fix.

HOME: Bé, doncs... A veure si... A veure.

NOIA: Amb el mòbil ja me'n surto. No li agraden els mòbils o simplement el diverteix fer-me patir?

HOME: No m'agrada veure patir a ningú. (*Pausa.*) No. (*Pausa.*) Ets sola al pis, oi? Ara, vull dir.

NOIA: És que visc sola. Segur que vostè... Vostè ja ho sabia, vostè ho havia de saber. Aquests dies, acabar el treball... De fet acabar els anys d'universitat... Aquests dies a penes veig ningú. Però només aquests dies. Sovint hi ve gent, aquí. Els amics, els parents, gent.

HOME: Algú que... Algú que, de tant en tant... Que de tant en tant es queda a dormir...

Silenci.

NOIA: Sí. (*Lleu pausa.*) Sí, algú que sovint es queda a dormir. (*Transició.*) No puc més!

HOME: No pots més què?

NOIA: Si vostè no comença començaré jo. Ha d'estar molt irritat. No tinc excusa. Ho vaig fer. Davant

de tothom vaig dir que el seu llibre, el que acaba de sortir, és... És una merda, vaig dir, i que els que venien abans...

HOMME: Deixa-ho córrer.

NOIA: Vostè és un novel·lista reconegut, respectat... Bé, si m'ho permet, vostè és allò que en diuen una mena de..., de..., de personalitat.

HOMME: Vols dir una mena d'aspirant a patum.

NOIA: No.

HOMME: Una ridícula patum.

NOIA: No. És absurd, merda. És... estúpidament complicat. Arribo jo, precisament jo, i no se m'acut altra cosa que...

HOMME: Calla. Hem de parlar de més d'un assumpte. No, en realitat d'un únic assumpte, d'un fet més impor..., més delicat. O més...

NOIA: No sé si vaig dir exactament el que penso. Segurament no. De tota manera...

HOMME: Deixa't d'estupideses. No cal. Calla.

NOIA: No és que em vulgui justificar, però permeti que li digui la veritat. La veritat, de debò. Encara que no arreglaré res, almenys...

HOME: No m'interessa que m'expliquis res.

NOIA: L'hi he de dir! Escolti'm o no, però l'hi he de dir.

Pausa.

HOME: Però afanya't.

NOIA: A veure si m'explico. La gent del curs no se n'adona. En general, no. Vull dir d'aquesta mena de tensió que hi ha entre vostè i jo. Al contrari, només veuen el més evident. Veuen amb qui surto. Tothom ho veu, tothom ho sap. I al mateix temps, a més a més, hi ha aquesta cosa tan curiosa, aquesta mena de..., de paradoxa. Per a mi, de paradoxa. Per a ells, no; ells ho troben obvi. L'atenció amb què vostè s'ocupa del meu treball. I no puc dir el contrari, no ho puc negar a ningú perquè és veritat. Dintre del meu cap la situació és embolicada, no l'acabo d'entendre; pels companys la cosa és ben clara. «Nena, t'ha tocat la rifa, t'han regalat un trifàsic. Un endoll com una casa de pagès.»

HOME: I tu penses que aquesta mica d'enveja és el gran problema de la teva vida.

NOIA: No, però... Resulta irritant, és incòmode... Si trec una bona nota diran que naturalment, que ja se sabia. Que no és mèrit de la meva feina. Hi ha fills i filles de puta que ho diran. No em fa cap gràcia.

HOME: Si tot fos així... Voldria que tot fos així, que els problemes que ens preocupen fossin... Fossin sempre d'aquesta mena.

NOIA: Vostè deu estar de tornada de tot.

HOME: De tot, no.

NOIA: Jo encara no. I va ser per això. El seu llibre no m'ha entusiasmat, no negaré que no m'ha entusiasmat, però n'he llegit de molt pitjors i no els he criticat. Necessitava criticar el llibre de vostè, i necessitava fer-ho davant de tothom. Necessitava desmarcar-me de vostè.

HOME: Oh, i tant, naturalment. Per què no calles, d'una vegada?

NOIA: No em creu.

HOME: Sí, és clar. (*Pausa breu.*) Ara sí? Has acabat?

NOIA: Necessitava demostrar que la meua feina, bona o dolenta, és meua, que no he de llepar ningú.

HOME: Insisteixo. Has acabat?

NOIA: Doncs miri, no. Perquè ja que ens hi hem posat, voldria fer neteja.

HOME: Hi ha coses urgents i... Tard o d'hora he de buidar el que porto dintre. Ho he de treure. Ho he... de començar a treure.

NOIA: No sé si tindrè una altra ocasió per explicar-me. I perquè vostè també s'expliqui, si vol.

L'HOME mira el seu rellotge de polsera.

HOME: No em puc permetre fer tard.

NOIA: Aquesta mena de tensió entre vostè i jo. És l'altra banda del problema. Passa que... No entenc per quin motiu a vostè no li agrada, no li sembla bé que..., que em fiqui al llit amb... Ho sé, me n'he adonat perfectament. Ens n'hem adonat perfectament. Tots dos. Ell i jo. I jo, doncs... Per tot plegat... Se'm va escapar carregar-me el llibre. Sí, pel motiu que li he dit però també, no vull amagar la veritat, també amb mala intenció, amb mala llet. No..., el que vaig dir no era ben bé el que pensava, en realitat. De debò, l'hi explico i no menteixo. No s'ho creurà, és natural. Però esperi, ho reconec, a més a més parlava per ressentiment... Per aquesta situació que jo trobo una mica estranya i de la qual gairebé ningú no s'adona. En realitat em sap greu haver-me deixat anar.

HOME: No tan sols per ressentiment. Vas dir el que pensaves; i tenies..., i tens raó. Però ja no importa. Ho sents?

Noia: Ho vaig dir de vostè, de la persona que m'ha guiat per esquivar els..., els mil entrebancs del treball de final de carrera, que m'ha ajudat a sortir-me'n d'una manera decent, em sembla... No ho entenc, malgrat tot. És..., ja m'hi he referit, de fet. Sempre em deien que vostè, perdoni, tirava pel dret amb els treballs que li tocava tutoritzar. I en canvi amb mi, precisament amb mi, malgrat els problemes, malgrat el problema que ja sé que tenim i que... Oh, merda, no paro d'embolicar-ho.

Home: La novel·la és dolenta. La meua novel·la és dolenta. Segurament sóc un escriptor acabat, envellit, ja no coordino... S'ha acabat, ja no sap emprendre el vol, si és que l'ha sabut emprendre alguna vegada. I em va fer mal. Molt. Ho deies tu. Que tu ho diguessis encara me'n feia més, de mal. Però això... Això era abans d'ahir. Abans d'ahir. Avui... Ara, tant li fa. Jo no..., ja no tornaré a escriure. Ja no podré tornar a escriure.

Noia: Per culpa meua no podrà tornar a escriure?! És mentida. No hi ha dret que digui això.

Home: A partir d'avui. És a partir d'avui que no podré fer-ho. No a partir del teu celebrat comentari. No és per culpa teua.

Noia: No l'entenc. Però... És la veritat, mentre em barallava amb el treball vostè va tenir amb mi més paciència que la que havia tingut amb ningú.

Malgrat el problema que hi havia. No és problema seu, el problema és meu, és... un problema personal. Ho puc dir així?

HOME: No, no. A veure si ho entens d'una vegada. No he vingut per discutir amb tu de... D'inanitats. No. Em sents? Tant de bo es tractés d'això.

NOIA: No discutirà amb mi? D'inanitats, diu. No discutirà amb mi d'inanitats? Ni cal, oi? Es limitarà a... Què es fa, en aquests casos? El catedràtic que ha dirigit un treball de recerca pot desacreditar aquest mateix treball el dia de la presentació?

HOME: No diguis bestieses.

NOIA: Sí, encara que l'hagi dirigida el pot reventar. Hi ha casos. N'hi ha. O potser... Potser ha vingut a dir-me que ni tan sols això, que per algun motiu, pel que sigui, no hi haurà presentació del meu treball de recerca. I que per això no volia que si jo hi anava, a la facultat, al seu despatx, ho repeteixo, em sentissin..., em veiessin plorar a mi i cridar a vostè.

HOME: Està bé, està bé, perdrem una mica més de temps. Sí, el teu comentari em va indignar; quan va arribar a les meves orelles et volia..., t'hauria matat. Però jo tenia motius per aguantar, i tu, a la teva manera, tenies raó. Pel que fa al treball, i sisplau, procurem anar ràpids amb aquest assumpte, acabem d'una vegada... El teu treball està bé. No

és el que més m'interessa de tu, però està bé. Ets llesta, ets..., intel·ligent. I jo..., jo generalment tiro pel dret, sí; ara sé dirigir feines de recerca, hi tinc el cul pelat, i reconec que en el teu cas no vaig tirar pel dret. D'aquí a quatre dies el llegiràs, el teu treball de final de carrera. Sigui com sigui, et sentis com et sentis..., el llegiràs, encara que tinguis el cap a una..., a una altra banda; i jo procuraré que se't doni matrícula d'honor, encara que el meu cap també... Segur, és clar, el meu cap es trobarà... A la força es trobarà a una altra banda. Però és que ho has fet bé. Els altres també hi estaran d'acord i a mi no em caldrà.... No em caldrà.

NOIA: No m'ho crec. No serà així. Se'n riu de mi.

HOME: De cap manera. I te n'adones perfectament, que no em ric de tu.

NOIA: Ja no sé què dir.

HOME: Prou! Deixa't estar de les putes recerques universitàries! (*Pausa.*) I..., i excusa el meu vocabulari. No penso reprimir-me. Hem de parlar. Parlar. I corre pressa.

NOIA: Hem de parlar i no és ni pel meu comentari despectiu ni pel meu treball d'investigació.

HOME: Exacte. Oblida-ho, tot això. Esborra-ho. Tornem a començar. Ara no ha de venir ningú, oi?